

At levere lederskab og struktur for et nyt verdenssystem. Den International fredskoalition møde #121 den 26. september 2025

Ikke korrekturlæst

Anastasia Battle: Hej, velkommen alle sammen. Dette er International Peace Coalition; det er det 121. møde, vi har holdt i træk. Tak til alle, der har deltaget i denne proces gennem de sidste 121 uger, samt til nye mennesker, der er med for første gang. Og jeg vil især opfordre jer, hvis I er nye, til at præsentere jer selv under diskussionsrunden: Fortæl hvor I kommer fra, om I er knyttet til nogen organisationer, og hvilke ideer eller initiativer I arbejder på sammen med andre, eller som I går og tænker over.

Jeg hedder Anastasia Battle; jeg er jeres ordstyrer i dag sammen med Dennis Small, og jeg kan godt lide at minde folk om, hvorfor vi skabte dette forum for 121 uger siden: at forene fredsbevægelsen verden over omkring den højere forestilling, at uanset hvilket land du kommer fra, hvilket sprog du taler, eller hvilken filosofi du tænker ud fra, så kan vi gå sammen om at skabe sand fred. Og der er mange fjender i verden, som ønsker at forhindre, at mennesker med forskellige synspunkter mødes og skaber dette sande fredsbegreb. Så vi byder alle velkommen, der har denne idé, og vi opfordrer til, at diskussionsprocessen fortsætter uafbrudt.

Jer i publikum, der følger med—uanset om I er på Zoom eller på onlineplatforme—del gerne denne invitation med jeres venner,

jeres organisationer og også med rimelige "modstandere", som I mener kan tage del i denne samtale i dag og deltage under mødet.

Og for at starte os af har vi Helga Zepp-LaRouche, grundlægger af Schiller Instituttet og initiativtager til International Peace Coalition. Værsgo, Helga.

Helga Zepp-LaRouche: Hej til jer alle. Jeg tror, vi befinder os på et tidspunkt i historien, hvor menneskehedens moralske egnethed bliver sat på prøve. En tydelig manifestation af det er, hvad udfaldet bliver af den nuværende FN's Generalforsamling, som er i fuld gang. Vi har nu formentlig allerede afsluttet (jeg ved det ikke) premierminister Netanyahus tale i FN's Generalforsamling. Og passende nok er der mange, mange—og vil der være mange, mange—møder på sidelinjen, hvor Den Arabiske Liga og Organisationen for Islamisk Samarbejde mødes, tydeligvis for at finde en måde at gribe situationen i Gaza an på, så det faktisk kan lykkes at få standset de igangværende grusomheder.

Det, som Netanyahus regering har gjort, er, at de over hele New York har sat plakater og store bannere op med "Remember October 7"—"Husk 7. oktober". Så man kan forestille sig, hvad essensen af Netanyahus tale bliver: grundlæggende at sige, at alt dette er en berettiget reaktion på grusomhederne den 7. oktober. Men situationen på jorden i Gaza er ganske enkelt hinsides enhver beskrivelse. Jeg kan virkelig ikke længere finde ord, der er tilstrækkelige. IDF har, som alle ved, givet ordre til at evakuere Gaza City. I alt 1 million mennesker; formentlig sidder omkring 600.000 stadig fast, fordi de fleste ikke har transportmuligheder. De sulter allerede; de dør af sult. De har ingen medicinske forsyninger, de har grundlæggende intet sted at tage hen: De bliver bedt om at tage til humanitære zoner, som er overfyldte, meget små, uden mad, uden medicin, uden vand, og Gaza City bliver bombarderet ubønhørligt: Bygning efter bygning bliver bombet. Mange familier bliver begravet i murbrokkerne. Det er helt utroligt.

Tusinder flygter og aner ikke, hvor de skal gå hen. Og i alt er 11 UNRWA-skoler/shelters blevet bombet, hvor 11.000 mennesker befandt sig indenfor. Der er også beretninger om systematiske bombardementer af skoler, hospitaler, medicinske faciliteter, moskéer og telte, hvor folk bor.

Så situationen i Mellemøsten er derfor én af ubeskrivelig spænding. Og spørgsmålet er, hvad premierminister Netanyahus ærinde er—han taler ikke kun i FN, men vil tydeligvis også tale med præsident Trump. Og nogle mistænker, at han vil sikre den endelige godkendelse til et nyt angreb på Iran.

Den amerikanske militærekspert oberst Douglas Macgregor mener grundlæggende, at en ny krig i Mellemøsten er uundgåelig, og han har følgende argumenter, som jeg kort vil henvise til, fordi de er værd at reflektere over. Han siger, at USA har lukket de to mest sårbare amerikanske baser i Irak—åbenlyst fordi de ville være mål ved et iransk angreb; og at Netanyahus mulighedsvindue er nu, men lukker hurtigt, fordi han nu ved, at han har total opbakning fra Det Hvide Hus, Kongressen og efterretningstjenesterne; og at stemningen i den amerikanske befolkning skifter hurtigt. Støtten til det, israelerne gør i Gaza, falder hastigt; der udvikler sig en anti-israelsk stemning i kølvandet på attentatet mod Charlie Kirk, hvor langt flere mennesker mener, at der på en eller anden måde var israelsk involvering. Så han mener, faren er nu, fordi konstellationen i Mellemøsten også i stigende grad skifter til Netanyahus ugunst: Iran får tydeligvis mere militær og anden støtte fra Rusland og Kina; og mødet mellem Den Arabiske Liga og OIC efter det israelske angreb på Qatar betyder, at der i det mindste til en vis grad er større beslutsomhed blandt de arabiske og islamiske lande om at handle og ikke tillade indtrængen på Qatars suveræne territorium længere—og selvfølgelig det, der foregår i Gaza.

Derfor er situationen ekstremt farlig lige nu. Og jeg mener, alt vil afhænge af, om statsoverhoveder og andre ledende kræfter, der er repræsenteret i FN's Generalforsamling—som er

en unik mulighed for at træffe beslutninger, fordi ledere fra alle disse lande kan tale sammen i en densitet, der sjældent findes andre steder—om de vil nå frem til at gøre noget meningsfuldt.

Indtil videre er Uniting for Peace-resolution 377 endnu ikke blevet bragt på bane, så det er uklart, hvad der vil ske. Senere i dag tror jeg, at Pakistan og Kina taler; jeg mener, præsident Xi har sendt en videohilsen. I morgen taler Ruslands udenrigsminister Lavrov. Og selvfølgelig vil vi ved udgangen af denne uge og ind i næste vide, hvad FN og verdenssamfundet er i stand til—eller ikke er i stand til.

Den anden store krisesituation, som også er ved at løbe af sporet og nærmer sig et afgørende punkt i en ikke alt for fjern fremtid, er naturligvis situationen i Ukraine.

Mainstream-medierne på begge sider af Atlanten ville fortolke præsident Trumps opslag på Truth Social—grundlæggende at Ukraine vinder, at Ukraine kan vinde hele Ukraines territorium tilbage, hvis europæerne støtter det—som et 100% kursskifte fra Trump: at han er blevet overbevist af europæisk diplomati om, at Rusland er skurken, og at han må støtte Ukraine.

Men så enkelt er det ikke. Der var en drøftelse mellem Rubio og Lavrov, som Maria Zakharova karakteriserede som meget produktiv, altomfattende og i tråd med Alaska-drøftelserne. Hun afviste grundlæggende Trumps tweet som taktisk, sigtende mod at påvirke hans forhandlingsposition, men at Trump i bund og grund ikke har ændret sig.

Det tweet har selvfølgelig en masse implikationer. Den mere sandsynlige tolkning er, at Trump ønsker at slippe af med Ukraine-problemet. Macgregor og andre siger grundlæggende, at Trump har abdiceret NATO's lederskab, at han vil overlade hele Ukraine-rodet til europæerne. Det kan være Trumps motivation, men kan europæerne udfylde vakuummet, hvis USA faktisk stopper sin involvering? Jeg mener, at trods et utroligt

oprustningsræs og milliarder på milliarder, der spildes på nytteløse våbenprogrammer, kan størrelsen på de europæiske hære kun karakteriseres som Lilliput-hære, hære af "Chivawars" [ph], og på ingen måde i stand til at besejre Rusland eller endda hjælpe Ukraine til sejr på slagmarken—uanset hvor mange våbensystemer man sender—fordi den overordnede situation er, at ukrainerne taber, hvis de ikke allerede har tabt krigen, simpelthen pga. mangel på mandskab. Rusland har netop udsendt en indkaldelse af unge i alderen 18–25, hvilket betyder en enorm tilførsel af nye, friske tropper—som naturligvis først skal trænes—men ikke desto mindre er det noget, Ukraine med en meget mindre befolkning og allerede 1,7 millioner tab, af forskellige typer af krigsskader, ikke kan matche. Det er derfor en håbløs situation.

The Economist siger korrekt, at det er en fantasi—kalder det en fantasi—at ukrainerne kan generobre hele territoriet. Men at Ukraine vil være i en "too big to fail"-position, og derfor må Europa træde til. De er stadig på linjen med, at der må sendes tropper, og at der skal etableres en flyveforbudszone over Ukraine—hvilket er en sikker opskrift på krig. Og alt dette foregår i konteksten af en bevidst optrappet hysteri over såkaldte "luftindtrængninger" af russiske droner i Polen og krænkelse af luftrummet i Estland, hvilket den russiske regering fuldstændigt afviser og benægter. De siger, intet af den slags har fundet sted; at det var en falsk flag-operation, orkestreret for at puste til krigshysteriet. De påpeger også, at NATO-fly hele tiden krænker russisk luftrum, men at Rusland ikke skyder NATO-fly ned.

Von der Leyen—og mange andre europæiske politikere—siger nu, "nedskydning af russiske kampfly er på bordet, det er en mulighed." Dertil svarede Ruslands ambassadør i Paris, Alexey Meshkov, at "hvis det sker, betyder det krig."

Lavrov sagde, at NATO allerede er i krig med Rusland; så det er en ekstremt anspændt situation. Men ser man på de militære realiteter på jorden, vil selv et vanvittigt

oprustningsprogram ikke være tilstrækkeligt. Den tyske regering er i et vanvid—hele den tyske befolkning piskes op i krigshysteri. Der foregår nu manøvrer i Hamborg, hvor fortællingen går på, at NATO-tropper lander i Hamborg havn og derefter omlastes til tog og lastbiler for at sende våben og soldater mod østfronten. Hele befolkningen i Hamborg tvinges til at leve med støj og røg—og dermed skabes hysteri i befolkningen.

Merz-regeringen, bistået af koalitionspartneren Klingbeil fra Socialdemokraterne samt SPD's forsvarsminister Pistorius osv., siger nu, at den urimelige og ufinansierbare velfærdsstat skal afvikles, og at der nu skal være det største oprustningsprogram, fordi Bundeswehr skal være Europas stærkeste hær. Hvad det vil sige? De planlægger nu 153 militærprojekter: en lang, lang liste af våbenkategorier offentliggøres, og de vil bruge 83 mia. euro på det, og forskellige parlamentsudvalg skal afslutte og stemme om det i næste år—grundlæggende mellem nu og udgangen af december 2026—til kampvogne, opklaringskøretøjer, haubitser, Eurofighters—grundlæggende alle disse konventionelle våbensystemer, som, hvis det ender i krig og meget hurtigt krydser den nukleare tærskel mod verdens største atommagt—nemlig Rusland—vil blive pulveriseret i løbet af kort tid. Man kan ikke vinde en krig, hvis den når atomtærsklen, mod den største atomvåbenmagt på planeten.

Det disse mennesker gør, er at piske befolkningen op i krigshysteri, foreslå at afvikle velfærdsstaten; den tyske økonomi er i frit fald, hvilket ikke vil blive stoppet ved at omdirigere de få tilbageværende aktiver til militær produktion, for militær produktion er en total destruktion af fysiske aktiver. Men det vil massivt øge fattigdommen, ødelægge en stor del af det tyske Mittelstand og blive en katastrofe.

Vi må derfor gøre alt, hvad vi kan, for at få befolkningen og institutionelle kræfter væk fra denne idé, for det er

selvmord. Det er en vej til Europas undergang, og de politikere, der foreslår det, må stilles til ansvar, fordi det er en ikke-vindbar strategi—fuldstændigt uansvarlig. Situationen er sådan, at vi må mobilisere alle kræfter for at stoppe denne krig: Jeg vil bruge dette IPC-møde til at opfordre alle deltagere, både i Tyskland og internationalt, til at støtte de kommende store demonstrationer i Berlin og Stuttgart den 3. oktober. I alt 400 organisationer har allerede indkaldt til demonstrationer den dag—det er dagen for den tyske genforening, en helligdag. Tag til demonstrationerne i Berlin og Stuttgart, mobilisér alle jeres venner, for det er Tysklands eksistens, der er på spil. Og kun hvis befolkningen i store masser viser deres vilje til at overleve, kan regeringens politik påvirkes, før det er for sent. Det er et meget vigtigt skridt, men ikke afslutningen på, hvad vi bør gøre: For det at være imod krigen er meget, meget vigtigt! Den tyske befolknings apati må ændres og erstattes af en mobilisering, mindst lige så stærk som i begyndelsen af 1980'erne under mellemdistancemissil-krisen, hvor hundrede tusinder bogstaveligt talt var på gaden. I London har der allerede været hundredtusinder på gaden; Paris er lige nu lammet af generalstrejker og store demonstrationer. Men det, vi har brug for i Tyskland, er netop hundrede tusinder—hvis ikke én eller to millioner—på gaden for at trænge budskabet igennem.

Det er ikke nok, for vi må vise en vej ud—et alternativ til idéen om, at man skal i krig mod Rusland og snart mod Kina. Den egentlige grund til hysteriet er, at kræfterne i det gamle system—det vestlige neoliberale system—er fuldstændig skræmte over Global Syds fremvækst. Jeg deltog netop i et meget vigtigt og smukt møde i Beijing: Beijing Cultural Forum, hvor mange lande—jeg tror 40 lande eller flere—var repræsenteret, og der var et stort program om civilisationernes dialog og forskellige former for kultur. Alle deltagerne—fra Afrika, Latinamerika og Asien—var involveret i smukke drøftelser, i en fuldstændig optimistisk ånd, og ingen er imod, at Vesten

deltager! Det bekræftede for mig, at hvis de vestlige lande blot ville beslutte at stoppe denne geopolitiske kolde krigs-mentalitet og respondere på Global Syd-landenes ambition om at overvinde kolonialismen og blive normalt industrialiserede, udviklede lande—med hjælp fra BRICS, Shanghai-samarbejdet og andre institutioner i Global Syd—så ville Vesten blive modtaget med åbne arme, og alle problemer på planeten—inklusive Mellemøsten, inklusive Ukraine og ethvert andet problem—kunne løses gennem dialog og samarbejde.

Vi må overbevise og oplyse folk i det Globale Vest/Globalt Nord om, at den mulighed eksisterer og er tilgængelig, og vi må skabe et skifte i Europas og USA's orientering i den retning.

Det er, hvad jeg vil sige her i begyndelsen. Jeg mener, vi er ved et brudpunkt i historien, og jeg opfordrer jer alle til at gøre alt, hvad vi kan, i samarbejde, for at føre menneskeheden ind i et nyt tankens paradigme, hvor vi sætter den ene menneskehed først og nationale interesser i overensstemmelse med den ene menneskeheds interesse.

Afsluttende bemærkninger

Der blev berørt mange vigtige punkter, men jeg vil begynde med en fare, som jeg mener ikke er blevet fuldt ud nævnt i dag, nemlig: Vi står virkelig over for faren for en ny fascisme, som har alle de gamle fascismers kendetegn—men med et ekstra træk, nemlig at der gennem teknologiudviklingen nu er en utrolig mulighed for at manipulere den offentlige debat og den offentlige viden. Og grunden til, at jeg mener, tech-selskaberne sammen med præsident Trump tog til Storbritannien for at etablere sig og investere stort dér, er grundlæggende, at de ønsker at placere hele datakontrollen—i det mindste i den vestlige verden, hvor end man trækker grænsen—så de kan have total tankekontrol og fuldstændigt eliminere demokratiet. For enhver mening, der ikke flugter med narrativet—og da Dennis allerede nævnte Peter Thiel—burde alle læse Peter Thiels tekst "The Straussian Moment."

Han indleder i det væsentlige med at sige, at med 9/11 ændrede den moderne tidsalder sig, og hvad folk troede indtil da—at man ikke kan have sikkerhed uden frihed—det grundlæggende princip må ændres, så man efter 9/11 må have mindre frihed, hvis man vil have sikkerhed. Og jeg mener, at det er det, der foregår nu: fascismens nye ansigt som total datakontrol og manipulations-evne. Husk, at det sidste militære angreb på Iran byggede på software fra Palantir, som leverede forkerte data om Irans såkaldte fremskridt i udviklingen af atomvåben—data, som IAEA, Det Internationale Atomenergiagentur, adopterede. Og på det grundlag—at Iran var ved at få atomvåben—blev militære angreb retfærdiggjort i medierne. Og fem dage senere sagde IAEA: “Åh, undskyld! Dataene var forkerte,” men skaden var allerede sket.

Så man kunne ved et hårs bredde udløse enhver form for krig—inklusive en atomkrig—baseret på sådanne manipulationer. Og der findes for nuværende ingen effektiv kontrol.

Derfor mener jeg, at et af de meget presserende spørgsmål som led i en ny international sikkerheds- og udviklingsarkitektur—som jeg stadig insisterer på er den eneste måde at komme ud af denne dødelige fare—må være en ny aftale mellem nationer om, hvordan man håndterer AI. For i dag kan man få mennesker til at “tale” med deres egen stemme tekster, de aldrig har rørt ved; man kan få det til at se ud, som om de siger eller gør ting. Jeg så for nogle dage siden en reklame, hvor visse tyske ministre reklamerede for et produkt—jeg tænkte: “Hvad er det?!” Det var naturligvis en AI-manipulation, og videoen forsvandt kort efter fra internettet, fordi den var falsk.

Men hele dette område—selvom AI kan have ekstremt positive anvendelser, som fx i Kina, hvor man er langt foran Vesten i brugen: ansigtsgenkendelse, medier, datatransmission i alle dele af samfundet—det er meget effektivt, og ingen protesterer, fordi folk har tillid til regeringen og mener, at dette gøres for det fælles bedste. Når det er sagt, handler

det ikke om at stoppe AI—man kan ikke stoppe nogen teknologi. Teknologisk fremskridt er en del af menneskets natur og universets lovmæssighed. Men om teknologien bruges til gode eller onde formål afhænger fuldstændigt af intentionen hos det menneske, der bruger den.

Og jeg mener, faren for en ny fascistisk kontrol ved brug af disse teknologier kræver vores meget seriøse opmærksomhed.

Det bringer mig til Ilkos spørgsmål. Først må jeg lykønske dig: Det er første gang, jeg har set dine malerier, og jeg synes, de er utrolig gode! Jeg mener, du har mestret hemmeligheden ved sjælens indre bevægelser og har formået at udtrykke dem fantastisk i malerier. Og jeg er fuldstændig enig i, at det kun vil lykkes at genetablere den menneskelige identitet på basis af de bedste klassiske traditioner—i musik, maleri, poesi. Vi må virkelig gøre en indsats. For den eneste måde, man gør mennesker modstandsdygtige mod manipulation fra disse datagiganter, er ved at gøre dem indre frie! Derfor blev Schiller Instituttet opkaldt efter Friedrich Schiller, for han var som ingen anden optaget af at frigøre den indre frihed i hvert menneske. Og det kan kun ske—ifølge Schiller, og det er jeg helt enig i—gennem den æstetiske opdragelse, ved at gøre mennesker bevidste om den egentlige skaberkraftens gnist, som man kan lære at kende ved at beskæftige sig med store eksempler på klassisk kunst.

Vi må derfor have langt mere fokus på Civilisationernes Dialog. Og jeg kan kun sige, at det er meget svært at kommunikere det, fordi—jeg var, som nævnt, lige i Beijing til dette kulturforum, og der var mange fra Global Syd: Indien, Pakistan, naturligvis Kina; men også fra afrikanske og latinamerikanske lande, Brasilien og mange andre steder. Og de var alle fremtidsorienterede—“hvordan løser vi dialogens problemer?”, “hvordan øger vi forståelsen for samarbejde?”, “hvordan kommunikerer vi, så vi virkelig når ind i den anden kulturs og det andet menneskes dybeste sjæl?”

Og så kommer man tilbage til Tyskland, og det er som at træde ind i et andet univers igen, med de emner, vi har haft i dag: faren for atomkrig; folkemordskrisen i Gaza; oprustning. Vi lever i to parallelle universer lige nu! Det ene er Global Syd, der forsøger at skabe en ny verdensøkonomisk orden baseret på De Fem Principper for Fredelig Sameksistens, Bandung-ånden og Shanghai-ånden: et nyt paradigme mellem nationer, hvor man respekterer hinandens suverænitet og vil gøre det bedste for den anden–ikke skade den anden. Det er en helt anden verden.

Og jeg mener, den største opgave, vi har, hvis vi vil være virkelig effektive, er at oplyse mennesker i Vesten/Globalt Nord–eller hvad man vil kalde det, “det kollektive Vesten” (som ikke er så kollektivt endda)–så de forstår, at der er en anden verden under tilblivelse. Og jeg er fuldstændig sikker på, at det er nøglen, og jeg vil opfordre alle repræsentanter fra Global Syd til at tale højere. FN giver ganske vist et forum til det, men derudover: Ræk ud til folk i Tyskland, Frankrig, Italien, Skandinavien, Ungarn, USA. Lad os ikke overlade menneskehedens skæbne til oligarkerne, der forsøger at bevare den gamle orden og indføre en ny fascisme; lad os sikre, at folk-til-folk-forståelsen om, at der er et nyt økonomisk, moralsk og æstetisk system på vej, bliver kommunikeret. For jeg ved, at det er vejen ud af den nuværende ulykke.

Så endnu engang: mobilisér til den 3. oktober. I kan gøre meget. I kan skrive budskaber til det tyske folk; I kan ringe til jeres tyske kontakter verden over–hjælp os med denne mobilisering, for det, der sker i Tyskland lige nu, er måske det værste eksempel på krigshysteri, og befolkningen bliver udsat for en utrolig hjernevask fra massemedier og visse politikere.

Under alle omstændigheder befinder vi os i denne utrolige spænding, hvor det nye paradigme allerede er under opbygning, men vi må sikre, at folk i alle lande får kendskab til det.